

„Тъмна звезда”, Браян Фрийман (откъс)

Лайза взе телефона от нощното шкафче. Преди да набере номера, се върна при високите прозорци на спалнята. Сега не се криеше. Погледна към шосето, за да се увери, че полицаите са си тръгнали и не са се върнали. После сведе поглед към двора.

Не беше сама. Точно там, в ярката, ярка лунна светлина, в двора ѝ стоеше някой. Гледаше я отдолу.

Беше малко момченце. На не повече от десет.

Когато погледите им се срещнаха, то се обърна и избяга.

Лайза изгича навън и нощният въздух я връхлетя. Бурята бе свършила, но земята беше мокра и през равните полета от Канада нахлуваше студен вятър със скоростта на влак. Тя пхна ръце в джобовете на кремавото си палто. Дългата ѝ кестенява коса се заплете около лицето ѝ.

– Ей? – изкрещя, като напрегна слух във воя на вятъра. – Тук ли си? Имаш ли нужда от помощ?

Никой не отговори.

Беше взела фенерче и сега насочи белия лъч напред и огледа двора. Обиколи отвън цялата къща и гаража, който беше отделна постройка. Извървя цялата алея до селския път и там се огледа в двете посоки за детето, но него го нямаше. Наблизо нямаше други къщи и никъде не се виждаха светлини.

– Няма да ти направя нищо лошо – извика тя. – Искам да ти помогна. Къде си?

Момченцето нямаше как да е отишло далеч. Лайза бе грабнала палтото си и бе изтичала навън веднага щом го видя. И все пак имаше скривалища навсякъде. Можеше да се е спотаил сред борове, във високата трева или в някоя от пристройките.

Лайза тръгна обратно към къщата, като криволичеше между сребристите локви. Стигна до мястото, където зелената ѝ морава свършваше и вятърът брулеше необятните открити ниви. Лъчът на фенерчето ѝ осветяваше само малко пространство около нея. Тя се послуша, но шумоленето на храсти и клони заглушаваше всички други звуци. Цялата потрепери, когато нов порив на северния вятър едва не я повали на земята.

– Казвам се Лайза – извика. – Аз съм ти приятелка.

Наблизо чу рязко издрънчаване на метал в метал. Тя светна фенерчето в тази посока и видя, че алуминиевата врата на бараката ѝ за инструменти се люлее напред-назад от вятъра. Тръгна натам през мократа трева, макар да не знаеше дали момченцето се е скрило вътре или полицаите са отворили бараката, за да я претърсят. Но какво можеха да търсят там?

Задържа вратата на бараката, която трепереше в ръката ѝ. С другата ръка освети вътре с фенерчето. Видя косачката си, с нацапани зелени челюсти; снегорина, който се закачваше на пикапа ѝ, триони и бормашини, висящи на куки на една дъска. Торбите с торове, подредени на дървени рафтове, издаваха сладникава миризма и изпусаха оранжев прах върху металния под.

Вътре нямаше никой.

Лайза затвори вратата и я закрепил с веригата. Имаше ръждясал катинар, но тя никога не го е използвала.

Следващото място за претърсване беше старата плевня. Лайза рядко влизаше там, защото вътре беше опасно. Някоя хубава сутрин щеше да се събуди и да открие, че плевнята се е срутила под тежестта на снега. Постройката беше навътре в нивата, на стотина метра от къщата. Изровеният черен път, водещ натам, още се виждаше, въпреки че вече две години обрастваше с плевели. От дъжда коловозите се бяха превърнали в поток и тя нямаше друг избор, освен да джапа във водата, която беше достатъчно дълбока, за да прелее през обувките ѝ. Лайза наведе глава, за да устои на студения вятър, духаш срещу нея.

На средата на пътя до плевнята, където една издатина стърчеше над околните локви, видя следи, отразяващи лунната светлина. Бяха малки, определено на дете. Момчето беше минало отгук. Стъпките бяха далеч една от друга – беше тичало. Лайза също се затича, за да го настигне. Плевнята се появи отпред. Червената боя на стените бе избледняла и се лющеше, а дървените керемиди на кръглия покрив бяха почернели от мръсотия. Някои от напречните греди бяха изкривени и бурите бяха счутили много от прозорците, превръщайки района около плевнята в минно поле от стъкло и пирони. Двойната врата беше отворена и навътре водеха още няколко малки кални следи.

– Влизам – извика тя. – Не се страхувай.

Внимателно мина през вратата и влезе в мрака на плевнята. Вятърът свиреше през пукнатините на стените. Лайза светна с фенерчето на пода и видя паднали листа, слама и ръждясали инструменти. В праха забеляза и няколко пресни яркочервени капки.

Кръв.

– Ранен ли си? Дай да ти помогна.

Фенерът хвърляше сенки зад високите дървени подпори, държащи покрива. Една редица клетки с метални врати я делише от дългата стена. Преди много време тук бяха държали коне. Лайза тръгна по коридора, като проверяваше всяка клетка, а фенерчето ѝ осветяваше мъртвите създания, които се разлагаха вътре. Птици. Плъхове. Змии. От гредите висяха огромни паяжини. Покривът течеше и на пода блестяха локви. Стените бяха обрасли със зелен мъх.

– Къде си? Знаем, че си тук.

От клетката пред нея се чу шум. Тя бързо заобиколи полуотворената врата и освети помещението. На светлината срещу нея блеснаха две дяволски червени животински очи. В ъгъла, наежена и с извит гръб, стоеше черна котка. Лайза изпищя, когато котката скочи върху нея и се покатери по рамото ѝ, дерейки я с нокти в паниката си. Тя залитна назад и се завъртя рязко; животното скочи на земята и избяга в мрака.

Сърцето ѝ туптеше панически. Драскотините щипеха рамото ѝ. Тя затвори очи, за да се успокои. Когато ги отвори, едва се сдържа да не изпищии отново, като притисна устата си с ръка.

– О!

В бялата светлина на фенерчето, облегло гръб на една от подпорните колони на плевнята, стоеше малко момченце, изпънато като войник в стойка „мирно“. Носеше само тениска и дънки, подгизнали и залепнали за тялото му. Трепереше от студ. Устата му беше отворена, а сините му очи – ококорени от страх. Имаше руса коса, но сега това беше трудно различимо, защото главата и лицето му бяха целите в кал и кръв. Гледаше към отворената врата на плевнята зад нея и изглеждаше готов да хукне навън като котката преди малко.

Лайза се окопоти от уплахата и се отдръпна крачка назад, за да не уплаши детето.

– Не се бой. Няма да ти направя нищо лошо. Искам да ти помогна.

Момченцето не каза нищо.

– Аз съм медицинска сестра. Когато хората са болни, аз им помагам да оздравеят. Дай да ти погледна главата, за да видя дали има рана.

Протегна ръка, но момченцето се дръпна. То затвори очи и направи гримаса, сякаш и най-лекото докосване би било мъчение.

– Добре. Няма да го правим сега. Слушай, тук започва да ми става студено, а виждам, че и ти си премръзнал. Хайде да отидем в къщата. Там е топло. Даже мога да запала хубав огън в камината. Няма ли да е по-добре да дойдеш вътре, отколкото да стоиш тук?

Момченцето отвори очи. Чертите му бяха омекнали и в погледа му вече имаше искрица доверие. Колкото и да се страхуваше, явно обещанието за топла къща и хубав огън беше твърде съблазнително. Лайза клекна, погледна го в очите и се усмихна с най-лъчезарната усмивка, на която беше способна.

– Виж, знам, че не ме познаваш. И всички знаем, че не трябва да ходиш никъде с непознати, нали? Затова хайде първо да се запознаем. Аз съм Лайза. Ще ми кажеш ли „Здравей, Лайза“? Ще го направиш ли за мен?

Момченцето се усмихна срамежливо. Устните му се раздвижиха и то промърмори:

– Здравей, Лайза.

– Я виж, ти си можел да говориш! Супер! А сега ти кажи? Как се казваш?

Той отново замълча.

– Моля те – настоя тя. – Кажи ми как се казваш.

Момченцето тръсна глава. После отново проговори, а гласът му беше още по-тих от преди. Едва доловим шепот:

– Не знам.